

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιθλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 1^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμεων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ εἰς Τουλόνα, ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Φοινίκων, ὅτε εὐρέθη μόνος ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῶν λογισμῶν του, πᾶσαι αἱ ἕως τότε συνηνομέναι εἰς μίαν μάζαν ὀδύνας, αἵτινες τὸν κατεδάμασαν, ἀνελύθησαν εἰς πλήθος φρικτῶν ἀλγηδόνων.

Μία ἰδέα φοβερά, ἀκατάβλητος, ἡ ἰδέα τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου περιεδινεῖτο συγκεχυμένως εἰς τὸν νοῦν του. Κατήντησε νὰ λυπηταὶ διὰ τὴν ἐπιχειρημένη ἀνωφελεῖ μονομαχίαν. Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ πράξῃ, διελογίζετο, δὲν ἦτο ἄρα γε ἀναδρία; Διατί νὰ φονεύσῃ, τὸν ἄνδρα, ὃν ἡ Λευκὴ προετίμα; Θὰ ἐτιμῶρει οὕτω τὴν νεάνίδα διὰ σφάλμα, ὅπερ διέπραττεν ἀκουσίως. Ἄλλως τε, μήπως ἦτο σφάλμα; Τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀρμόζον εἰς τὸν χαρακτήρα του ἦτο νὰ ἐκλίπη αὐτός. Διὰ τοῦ θανάτου του θ' ἀπέμενε κατὰ πάντα ἀνοικτὴ ἡ ὁδὸς τῆς εὐδαιμονίας εἰς τὴν γυναῖκα, ἣν ἐλάτρευεν. Ν' ἀποθάνῃ, ναί! αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ προτιμότερον.

Τότε ἀνελογίσθη τὴν μητέρα του.

Τὴν μητέρα του, δηλαδὴ τὴν ἀγίαν γυναῖκα, ἥτις εἶχε κυφορήσει αὐτόν, ἥτις τὸν εἶχε θρέψῃ μετὰ τὸ γάλα τῆς, ἥτις εἶχε διαπλάσει τὴν ψυχὴν του, ἥτις πρὸ ὀλί-

γου εἶχε διαφιλονεικῆσαι αὐτὸν πρὸς τὸν θάνατον, τὸν εἶχε γεννήσει τρόπον τινὰ καὶ δευτέραν φοράν μετὰ τόσα μαρτύρια!

Τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν μητέρα του, ἥς ἦτο ἡ μόνη ἀγάπη, ἡ μόνη παρηγορία, ἡ τελευταία ἐλπίς ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ!

Ἡ ὀλιγοψυχία του ἔληξεν, ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν διαρκέσασα· ἀλλ' ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία ἀνεφάνη ὑπὸ ἄλλον τύπον.

Ὁ Πλεμὸν ἐσυλλογίσθη αἰφνης ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἂν ἤθελεν εὐρεῖ εὐκαιρίαν τινὰ, ἐξ ἐκείνων τῶν σφοδρῶν, αἵτινες καθοσιούσιν, οἶονεὶ τῇ ἀδείᾳ τῆς φύσεως, τὴν πρὸς τὴν ζωὴν περιφρόνησιν. Ὡ! ἐὰν ἦτο αὐτῷ ἐπιτετραμμένον ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Τουλόνας καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ, πέραν τῶν θαλασσῶν, τοὺς συντρόφους του, οἵτινες εὕρισκον ἔνδοξον θάνατον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς!

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου του ἐκρούσθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ὑπρέτης ἐκόμισεν αὐτῷ φάκελλον.

Ὁ Πλεμὸν τὸν ἀπεσφράγισε μετὰ πυρετώδους συγκινήσεως.

Τί περιεῖχεν ἄρα γε ὁ φάκελος ὁ σεσημειωμένος διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Νομαρχίας;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς: ὁ ναύαρχος προσεκάλει αὐτόν νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ ἀνυπερέτως διὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ἐπίσημον διαταγὴν.

Ὁ Φριδερίκος, ἰδὼν ὅτι ἀκόμη ἡ ὄρα ἦτο κατὰλληλος, ἐπορεύθη ἐν τῷ ἄμα εἰς τὸν ναύσταθμον, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἡ συγκίνησις του δὲν τὸν ἠπάτησεν· καὶ πάλιν τὸ προαίσθημά του ἦτο ἀληθές. Ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν ὑπεδείκνυε τὸ 29 μετὰ τοῦ πληρώματός του, ὅπως μετὰσχῇ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τορπιλλοβόλων, ἅτινα ἔμελλον νὰ συνεναιώσιν μετὰ τῆς εὐρισκομένης εἰς τὰς σινικὰς θαλάσσας μοίρας τοῦ ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν τοῦ ναυάρχου Κουρμπέτ.

Ἡ λυπηρὰ εὐχὴ, ἣν ἐνέπεεν ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἀποθάρρυνσις εἰσηκούετο λοιπόν! Ὁ Πλεμὸν λοιπὸν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖ πέραν, πρὸς τὴν δόξαν... καὶ τὸν θάνατον.

Ὁ νέος ἐδείχθη ὅτι πάντοτε ἦτο, ὁ ἥρωϊκὸς τὴν καρδίαν ναυτικὸς, ὁ ἀτρόμητος, ἀλλὰ μὴ καυχηματίας Γάλλος. Ἐδέχθη καρτερικῶς καὶ εὐπειθῶς, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἤσχετο.

Ἡ νύξ διήλθε γαλήνιος. Διὰ τηλεγραφήματος εἰδοφύσε τὴν μητέρα του. Σφοδρὰ πάλιν συνήφθη ἐν τῇ ψυχῇ του κατὰ τὴν πρωίαν. Ἐπρεπεν ἄρα ἢ ὄχι νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὴν δεσποινίδα Διλλιέρ; Ἡ ῥῆξις δὲν ἦτο ἀκόμη ὀριστική, καθ' ὅλους τοὺς τύπους. Πρὸς τούτους δὲ ἀπέμενον ἐκκρεμές καὶ τὸ ζήτημα τῆς μονομαχίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Γκιδαλ. Ἀνεκοίνωσε κατὰ καθήκον τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν νομάρχην ναύαρχον, ὅστις ἐχορήγησεν αὐτῷ τὴν ἀπαιτούμενην ἄδειαν.

Ἡ πάλιν ἔληξε δι' ἀνδρική ἀποφάσεως.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔγραψε δύο ἐπιστολάς πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῶν κυριῶν Διλλιέρ. Ἡ ἀνεπίλητος ἀβρότης ἐν αὐταῖς δὲν κατώρθου ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἄκραν ἀπελπισίαν τῆς συντετριμμένης καρδίας του. Πρὸς τὴν Λευκὴν ἰδίως ὁ Πλεμὸν ἀπέτεινεν ὀλίγας μόνον λέξεις, ὑστάτην ἔκφρασιν τοῦ παραγωνρισθέντος ἔρωτός του.

Ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ἐσφράγισε τὰς ἐπιστολάς, ἐδίστασε καὶ πάλιν. Ἐπρεπεν ἄρα γε νὰ τὰς ἀποστείλῃ; Ἐν τῇ ταραχῇ αὐτοῦ ἀφῆκε τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τῆς τριπέζης, ἀναμένων ν' ἀρυσθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀποστολὴν των θάρρος.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔμενον ἀμφιρρέπων, τὸν ἐζήτησαν ἐκ νέου. Μία κυρία ἀνέμενον αὐτόν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ κύλιξ τῆς πικρίας ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐξαντληθῆ διὰ τὸν Φριδερίκον. Ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἰλιγγιῶντα, ὅτε εὐρέθη ἀπέναντι τῆς κυρίας Διλλιέρ.

Ἡ κυρία Διλλιέρ ἤρχετο οὐ μόνον ὡς γυνή, ἀνήκουσα εἰς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ ὡς μήτηρ, μαντεύουσα τὰς βλασάνους τοῦ τέκνου τῆς. Εἶδεν ὅτι ἡ Λευκὴ συνελθούσα κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν καὶ ἤρνετο νὰ παράσχῃ πᾶσαν ἐξήγησιν.

Ἄλλ' ἡ νεανίς δὲν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ ἀπόρητον, τοῦτ' αὐτὸ δὲ ἔπαθε καὶ ὁ Λεοπόλδος Γκιδαλ. Λίαν ἐπιτηδείως ἡ κυρία Διλλιέρ κατώρθωσε νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ νέου πᾶσας τὰς ἐνδιαφερούσας αὐτὴν πληροφορίες.

Τότε ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς αὐτὸ τὸ διάβημα. Ὅπως δῆποτε καὶ ἂν ἤθελε τὸ κρίνει ἡ κοινωνία, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀφῆκε εἶχε νὰ διασκεδάσῃ, ἂν ἦτο ἀκόμη καιρὸς, τὴν ἀπαίσιον ἐκείνην παρεξήγησιν. Διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς Τουλόνα.

Κατ' ἀρχὰς ὠμίλησεν ὡς γυνὴ σκληρῶς προσβληθεῖσα. Ἐπέπληξε τὸν Πλεμὸν διὰ τὴν συμπεριφορὰν του, ἥτις ἦτο προσβλητικὴ διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἐπιμένουσα πρὸ πάντων εἰς τοῦτο, ὅτι δὲν εἶχον καὶ αὐτὰ ἄνδρα τινὰ, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισίν των.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τοὺς ἐλέγχους αὐτοῦς.

— Κυρία, ἀνέκραξε μετὰ τινος βιαϊότητος, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτὸν σας ὡς προσβεβλημένον. Ἄλλ' ἐγώ, ἐγώ ὁ χθὲς λησμονημένος, δὲν ἔχω ἄρα γε μετὰ πόνου ἀποκτήσει ἴσον τοῦλάχιστον δικαίωμα νὰ παραιτηθῶ ἐνός δεσμοῦ, τὸν ὅποιον θεωρεῖ ὡς ἄλυσιν δουλείας ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἀπουσία τοῦ φυσικοῦ ὑμῶν προστάτου ἦν ἐπικαλεῖσθε, δὲν εἶνε δικαιολογημένη. Κἄποιος ἤδη ἀνέλαβε τὸ μέρος, ὅπερ μόνον εἰς υἱὸν ἢ εἰς ἀδελφὸν ἀπέκειτο. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πιστεύσω ὅτι τοῦτο ἔγεινεν ἄνευ τῆς ὑμετέρας ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἡ κυρία Διλλιέρ ἐξήφθη σφοδρὰ.

— Πῶς! ἀπήντησε μετὰ σφοδρότητος, τόσον λοιπὸν κακὴν ἰδέαν ἔχετε περὶ τῆς